

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Solfångares prestanda i områden med växlande molnighet

Sven-Erik Ransmark

INSTITUTET FÖR BYGGDOKUMENTATION	The second of the second of the second secon
Accnr	Contraction of the local division of the loc
Plac Ser	A REAL PROPERTY AND A REAL

R200:1984

SOLFANGARES PRESTANDA I OMRADEN MED VÄXLANDE MOLNIGHET

Sven-Erik Ransmark

Denna rapport hänför sig till forskningsanslag 821229-5 från Statens råd för byggnadsforskning till Institutionen för värme- och kraftteknik, Lunds tekniska högskola, Lund. I Byggforskningsrådets rapportserie redovisar forskaren sitt anslagsprojekt. Publiceringen innebär inte att rådet tagit ställning till åsikter, slutsatser och resultat.

R200:1984 ISBN 91-540-4302-6 Statens råd för byggnadsforskning, Stockholm

Liber Tryck Stockholm 1984

INNEHALLSFORTECKNING

FORORD NOMENKLAT	TUR	ii iii
1	METODDISKUSSION	1
1.1	Tidigare forskningsresultat	1
1.2	Metodik vid hänsynstagande till solfångarens transienter	4
2	SOLSTRALNINGENS INTENSITET	7
3	UTETEMPERATUR VID KLART RESPEKTIVE MULET VÄDER	10
4	SOL- OCH MOLNPERIODER I LUND	13
5	SOLVARMEANLAGGNINGENS TRANSIENTEGENSKAPER	23
5.1	Vid uppvärmningsfasen	23
5.1.1	Sammanställning av analytiska uttryck för temperatur- och energitillskott i solfångare	24
5.2	Vid avsvalningsfasen	30
5.2.1	Analytiska uttryck för temperatur- och energiändringen i solfångaren	30
5.3	Vid omväxlande uppvärmning och avsvalning	31
5.3.1	Temperaturförlopp i solfångare enligt analytiska uttryck	31
5.3.2	Beräkning av †emperaturförlopp, uttagbar energi och transientverkningsgrad enligt numerisk metod	33
5.3.2.1	Vid fasta sol/molnintervall	33
5.3.2.2	Vid varierande sol/molnintervall	53
5.3.3	Energitillskott och verkningsgrad enligt mätningar	59
6	SLUTSATSER OCH FÖRSLAG TILL YTTERLIGARE STUDIER	64
7	SAMMANFATTNING	65
8	LITTERATURFØRTECKNING/REFERENSLISTA	67

Bilaga 1 - 14

71

Sida

FORORD

Denna rapport har tillkommit med ekonomiskt stöd från Statens Råd för Byggnadsforskning och utgör en sammanfattning av min avhandling med titeln "Solvärmeanläggningars prestanda i områden med växlande molnighet" [31]. NOMENKLATUR

Α	area	m ²
A	konstant i ekvation 3.1-5	dagar
a	konstant i ekvation 2.4	
a	konstant i ekvation 2.11	m ⁻¹
В	konstant i ekvation 3.1-5	dagar
b	konstant i ekvation 2.4	-
Cc	solfångarens värmekapacitet hänförd till en punkt i absorbatorn	J/(m ² K)
C _n	isobar värmekapacitivitet	J/(kg K)
e	nat. logaritmbas	-
EXP()	= e ⁽⁾	-
F	(i datorskrift) = v , frekvens	-/dag
F'	solfångarens effektivitetsfaktor	+
F"	solfångarens flödesfaktor	-
FR	solfångarens värmeomvandlingsfaktor	
G	massflöde per m ² solfångare	kg/(m ² s)
Н	höjd över havet	m
h	värmeövergångskoefficient	W/(m ² K)
h	solhöjd över horisonten	grader
I _{DN}	direktstrålning mot yta vinkelrät mot strålningsriktningen	W/m ²
I _{dL} K	diffus instrålning mot lutande yta vid klar himmel	W/m ²
Isc	solkonstanten = extraterresta direkt- strålningen vid medelsolavstånd	W/m ²
IT	total instrålning mot lutande yta	W/m ²
k	koefficient i ekvation 4.1-15	U.S.
m	massa	kg
m	relativ atmosfärtjocklek	
m	massflöde	kg/s
n _D	dagnummer från årets början	
n	exponent i ekvation 4.1	-
Q	energi	J, kWh
Q	effekt	J/s, W, kW
q	energi per m ² solfångare	J/m ²
qL	förlustenergi per m ² solfångare	J/m ²
q ^Z L	förlustenergi per m ^Z solfångare när massan C _c =0	J/m ²
ġ	effekt per m ²	W/m ²

Qu	användbar energi från en solfångare	J
Q ^Z u	användbar energi från en solfångare om massan C _z =O	J
ġ.,	användbar effekt från en solfångare	W
qu	användbar effekt från en plan sol- fångare pr m ²	W/m ²
Р	(i datorskrift) = λ , periodlängd	minuter
S	absorberad solstrålning mer m ²	W/m ²
Т	temperatur	°С, К
Ta	omgivningstemperatur	°c
Ŧ	dygnsmedeltemperatur	°c
¯¯a _K	dygnsmedeltemperatur, klara dagar	°c
Ī _{aM}	dygnsmedeltemperatur mulna dagar	°c
т _а к	omgivningstemperatur, klara dagar	°c
т _{ам}	omgivningstemperatur, mulna dagar	°c
Tr	fluidens medeltemperatur	°c
Т	glastäckningens temperatur	°c
T _g ^Z	glastäckningens temperatur om massan C _c =O	°c
Τ.	fluidens inloppstemperatur	°c
T_	absorbatorplåtens medeltemperatur	°c
р Т.,	fluidens utloppstemperatur	°c
t	tid	S
t _{Ti}	tiden när temperaturen är T _i	S
t	timvinkel	grader
U,	solfångarens värmeförlustkoefficient	$W/(m^2K)$
V	volym	m ³
x	konstant i ekvation 2.5	h
У	konstant i ekvation 2.5	h
α	absorptionskoefficient (absorberad strålningsandel)	-
γ	solfångarens lutning mot horisontalplanet	grader
δ	solens deklination	grader
η	verkningsgrad, effektivitet	-
ntr	transientverkningsgrad	-
ρ	densitet	kg/m ³

iv

λ	periodlängd	minuter
λD	dagens längd	minuter
v	frekvens	-/dag
σ _m	sannolikhet för moln	
σ	sannolikhet för sol	- 14 - 14 - 14 - 14 - 14 - 14 - 14 - 14
τ	tid i timmar från årsskiftet	h
τ	tidskonstant	S
τ	transmissionskoefficient (transmitterad strålningsandel)	
τ	molntid	minuter
τ _s	soltid	minuter
(τα)	transmissions-absorptionsprodukt	-
φ	latitud	grader

METODDISKUSSION

1.1 Tidigare forskningsresultat

I litteraturen, speciellt den amerikanska, anges att en solfångares massa har negligerbar inverkan på solvärmeanläggningens prestanda. Att så skulle vara fallet förefaller en nordbo underligt. Jag har därför undersökt vilka förutsättningar som gällt när man dragit dessa slutsatser.

Klein et al [16] och Duffie & Beckman [10] använder vid sina transientberäkningar en modell som utvecklats av Close [7]. Close anger att han funnit att en intermittent instrålning vid simuleringar kan ersättas av en sinuskurva. För att visa detta genomför han beräkningar för två olika instrålningsförhållanden, nämligen

$$I = 200 \sin \pi \Theta / 12$$
  $BTU/(ft^2 \cdot h)$ (1.1)

och

1

I=(200 sin $\pi\Theta/12$)(1 + cos 40 $\pi/12$) BTU/(ft²•h) (1.2)

båda ekvationerna givande 1528 BTU/(ft² ·dag). (200 BTU/(ft² ·h) = 631 W/m², 1528 BTU/(ft² ·dag) = 4,82 kWh/(m²dag).) Dessa båda ekvationer visar jag grafiskt i figur 1.1.

Figur 1.1

Ekvation (1.1) och (1.2).

Close har beräknat systemverkningsgraden för några olika fall och visar att skillnaden vid användandet av de båda instrålningsfunktionerna blir endast ett par procentenheter (till den intermittenta strålningens fördel). När man visuellt blir varse hur instrålningen varierar enligt de båda funktionerna, inser man genast att förhållandet mellan verkningsgraderna beräknade enligt de båda ekvationerna blir starkt beroende av vilken temperaturnivå som gäller, alltså av solfångarens kritiska instrålningseffekt. Skulle denna vara t ex 600 W/m² ger den sinusformade instrålningen ingen effekt medan den intermittenta strålningen har möjlighet att göra detta. Detta gör att Closes slutsats inte är generellt användbar.

Utgår man från timmedelvärden på instrålningsintensiteten - vilket är brukligt - ger de båda ekvationerna samma instrålning och följaktligen samma resultat, men detta är inget bevis för metodens riktighet eller användbarhet.

Vid användandet av timmedelvärden, som hela tiden ligger över den kritiska instrålningen, dvs över solfångarens tröskelvärde, blir ändringen av solfångarens temperatur liten – av storleken 1 K per timme (variationer dämpas av fluiden) – varför också ändringen av i solfångaren lagrad energi blir liten. Detta gör att vid ett sådant beräkningssätt den uttagbara energin påverkas endast obetydligt av solfångarens massa. Den energi som lagras när intensiteten ökar, återvinnes dessutom i stort sett när intensiteten avtar. Detta visar sig också i den kalkyl Duffie redovisar som belägg för att transienter skulle ha negligerbar inverkan på den uttagbara energin. Tidssteg på 1 timme är emellertid alldeles för långa vid transientberäkningar för områden med växlande molnighet.

Klein [16] anger transientförlusten till skillnaden mellan förlusten från en solfångare med termisk massa, dvs

$$q_{L} = \int_{0}^{t} \bar{h}(T_{p} - T_{g}) dt$$
 (1.3)

och förlusten från en solfångare utan termisk massa, dvs

$$q_{L}^{Z} = \int_{0}^{t} \bar{h} (T_{p}^{Z} - T_{g}^{Z}) dt$$
 (1.4)

2

Om man betraktar en sekvens, som startar med att de båda solfångarna har omgivningstemperatur när de utsätts för solbestrålning och som slutar just som solfångaren med termisk massa skulle börja ge effekt, får man ett förlopp som i figur 1.2.

Figur 1.2 Ekvation (1.3) och (1.4)

Av figur 1.2 ser man direkt att under den angivna sekvensen förlusten från solfångaren med termisk massa är endast cirka hälften av förlusten från nollkapacitetssolfångaren. Enligt Kleins nomenklatur skulle solfångaren med massa ha lägst transientförlust och således vara bäst. Så är emellertid inte fallet, ty under hela sekvensen har nollkapacitetssolfångaren givit uttagbar effekt medan solfångaren med massa inte givit någon.

Att man bör beakta transienter i solvärmeanläggningar påpekade Hahne [13] 1978. Hans underlag för denna slutsats kan dock diskuteras. Hahne jämför några olika solfångares prestanda vid två olika instrålningsförlopp under dagen – se figur 1.3.

I fall I lyser solen med sinusformad effekt under dagen medan fall II har periodiskt varierande irradians mellan 800 och 400 W/m². I Hahnes exempel värmdes solfångarna upp snabbast i fall II men gav trots detta lägre verkningsgrad än fall I.

Figur 1.3

Olika instrålningsförhållanden enligt Hahne [13].

Eftersom uppvärmningen gick snabbare för fall II än för fall I, måste medeleffekten vid förstnämnda fallet ha varit större än vid det senare – åtminstone fram till dess solfångaren ger uttagbar effekt. Att så också varit fallet framgår av figuren. Figuren visar också, att om man tar hänsyn till instrålningen under hela dagen, blir medelinstrålningen för fall I ca 650 W/m² och för fall II ca 500 W/m².

Vid en högre instrålningseffekt blir verkningsgraden högre även vid stationära förhållanden om jämförelsen sker vid i övrigt lika förhållanden. Den redovisade lägre verkningsgraden för fall II inrymmer således det sammanlagda inflytandet av lägre instrålningseffekt och varierande instrålningseffekt.

Vid simuleringarna var skillnaden mellan vattnets inloppstemperatur och omgivningens temperatur endast 15 K, (35-20°C). Den lägsta instrålningseffekten, 400 W/m², i fall II var således större än kollektorns termiska förlusteffekt, vilket medfört att produktionen av uttagbar energi inte avbrutits under simuleringen. Under sådana betingelser är det troligt att den lägre verkningsgraden för fall II mera beror på den lägre instrålningseffekten än på variationer i instrålningseffekt.

1.2 Metodik vid hänsynstagande till solfångarens transienter

En sådan beräkningsmetod måste ta hänsyn till hur klimatparametrarna inverkar på solvärmeanläggningens transienter eller hur klimatdynamiken inverkar på solvärmeanläggningens dynamik, samt i sin tur hur transienterna påverkar den användbara energi som kan tas ut från solfångaren.

Som framgår av avsnitt 1.1 har transientförlusten inte varit ett entydigt definierat begrepp. För att få fram ett praktiskt användbart värde på transienternas inverkan på den från solfångaren uttagbara energin har jag infört begreppet transientverksningsgrad och definierat denna som förhållandet mellan uttagbar energi, Q_u , och uttagbar energi om solfångaren vore utan massa, Q_u^Z , dvs

$$\eta_{tr} = \frac{Q_u}{Q_u^Z}$$

Med denna definition blir transientförlusten = $Q_{11}^{Z} - Q_{11}$.

Genom att multiplicera den på vanligt sätt beräknade uttagbara energin från en solfångare under stationära förhållanden, Q_u, med transientverkningsgraden erhålles den uttagbara energin under transienta förhållanden, dvs

 $Q_{u_{tr}} = \eta_{tr} Q_{u}$ (1.6)

Tillgängliga klimatdata återspeglar inte klimatets dynamik på grund av att de är medelvärden över lång tid och kan därför ej användas vid transientberäkningar. Även om data med tillräcklig upplösning förelegat, hade dessa varit mindre lämpade att använda vid beräkning av solfångarnas transientegenskaper, ty beräkningarna skulle ge det samlade resultatet av solfångarnas respektive klimatets inverkan, och det skulle vara svårt att särskilja den ena eller den andra påverkansfaktorns inverkan.

För att kunna påvisa olika konstruktionsparametrars betydelse för effektiviteten vid transienta förlopp har jag beräknat uttagbar energi och transientverkningsgrad under <u>syntetiska</u> dagar, dvs dagar sammansatta av hypotetiskt växlande sol- och molnperioder. Längden på perioderna varieras systematiskt. Vid sol utsätts solfångaren för globalstrålning och vid moln för diffus strålning, som visas schematiskt i figur 1.4. Solstrålningens intensitet och uteluftens temperatur vid dessa växlingar antas följa medelvärdet för tiden ifråga. I kapitel 2 och 3 redogörs för dessa medelvärden.

(1.5)

Figur 1.4 Global och diffus strålning (sol och moln).

Sammanfattningsvis kan man säga att med den metod jag använt kan man särskilja konstruktionsparametrarnas och klimatparametrarnas inverkan på effektiviteten, vilket inte är möjligt med tidigare använda metoder. Därför kan slutsatser som dras av resultaten vid användandet av tidigare metoder inte vara allmängiltiga.

2 SOLSTRALNINGENS INTENSITET

Strålningens intensitet varierar under året och under dagen på grund av att jordens avstånd från solen varierar, att solstrålarnas vägsträcka genom jordatmosfären varierar och att atmosfärens turbiditet (grumlighet) varierar. Genom att bearbeta Lunelunds [25] mätdata från sex års mätningar av direktstrålningens intensitet klara dagar, har jag kunnat ställa upp en ekvation för atmosfärens transmission av solstrålning som funktion av tid, dvs en ekvation för beräkning av transmissionskoefficienten $\tau_{\rm DN}$. Denna koefficient multiplicerad med solarkonstanten, I_{SC}, ger intensiteten av direktstrålningen, dvs

$$I_{DN}(t) = \tau_{DN}(t) \cdot I_{SC}(t)$$
(2.1)

Solarkonstanten är vid jordens medelavstånd till solen enligt Thekaekara [38]

$$I_{cc} = 1353 \text{ W/m}^2$$
 (2.2)

Eftersom avståndet mellan solen och jorden varierar under året och eftersom denna avståndsändring är känd kan en ekvation för solarkonstanten som funktion av tid ställas upp:

$$I_{cc}(t) = 1353 + 45,5 \sin(92 - n_p) 360/365$$
 (2.3)

n_n är dagsnumret från 1 januari.

Transmissionskoefficienten är av formen

$$\tau_{\rm DN}(t) = e^{-(a+b)(t) \cdot m(t)}$$
(2.4)

vari (a+b) är extinktionskoefficienten när strålningen går vinkelrät genom atmosfären (solen i zenit) och m är den relativa atmosfärsmassan (1 när solen är i zenit).

(a+b) representerar det sammanlagda inflytandet av vattenånga och försmutsning i atmosfären. Genom anpassning till Lunelunds mätdata har jag funnit att (a+b) som funktion av tiden kan beräknas ur

$$(a+b)(t)=0,07+(0,240+0,035 \operatorname{sinp} \cos\left[\frac{(\tau+x)180}{y}\right])\sin^{0,55}h$$
 (2.5)

 ϕ är latituden, τ är timmen från årets början och x och y ger svängningspunkterna.

För $\tau < 4728$ timmar sättes x = y = 5100 och för $\tau > 4728$ timmar sättes x = y = 4500.

Det skall framhållas att ekvation (2.5) är framtagen genom insättning av I_{SC} enligt ekvation (2.3) i Lunelunds mätadata. Detta innebär att om framtida mätningar ger ett annat värde på I_{SC} måste ekvation (2.5) korrigeras med hänsyn härtill.

Den relativa atmosfärsmassan brukar i textböcker anges till 1/sin h. Denna approximation stämmer inte vid låga solhöjder. När solen står t ex vid horisonten (h = 0) ger ekvationen en oändligt tjock atmosfärsmassa, vilken skulle helt utsläcka solinstrålningen.

Om man inför ett geometriskt istället för ett trigonometriskt samband i ekvationen för m erhåller man en bättre anpassning till verkligheten. Med jordradien = 6370 km och radien till atmosfärens ytterskikt = 6380 km (huvuddelen av extinktionen sker i det närmsta 10 km skiktet) erhålles den relativa atmosfärsmassan ur

$$m = \frac{\sqrt{6380^2 + (\sin^2 h - 1)6370^2 - 6370 \sin h}}{10}$$
 (2.6)

m:s tidsberoende är relaterat till solhöjden h. Formler för denna finns upptagna i åtskilliga textböcker. Följande samband råder:

 $sin h = sin \delta sin \phi + cos \delta cos \phi cos t$ (2.7)

vari timvinkeln t för timmen τ är

$$t = [\tau - 24 \cdot integer (\tau/24) - 12] \cdot 15$$
 (2.8)

Deklinationen δ beräknas ur

$$\sin \delta = \sin[(\tau - 1902)360/8766] \sin 23,45^{\circ}$$
 (2.9)

Extinktionskoefficienten enligt ekvation (2.5) gäller vid havets nivå. Vid högre höjder blir instrålningsförlusten lägre på grund av att strålningen har kortare väg att passera genom atmosfären. Instrålningsförlusten kan tecknas I_f och då gäller

$$I_{f} = I_{SC} - I_{DN}$$
(2.10)

Enligt Bossel [5] är förlusten som funktion av höjden över havet, H

$$I_{f}(H) = I_{f_{1H=0}} \cdot e^{-aH}$$
 (2.11)

med a = 0,00014/m.

Ekvation (2.1) kombinerad med ekvation (2.10) och (2.11) kan då skrivas

$$I_{DN}(t) = (1 - [1 - \tau_{DN}(t)]e^{-aH})I_{SC}(t)$$
 (2.12)

Förutom av direktstrålning träffas solfångarna av diffus och reflekterad strålning. Denna strålning är olika om himlen är klar eller molnig. Vid beräkningarna i kapitel 5 har den diffusa strålningen under klara dagar använts. Mot en lutande yta blir denna om Pleijels [28] kurva utvärderas

$$I_{dL_{K}} = 122 \sin h (1 + \cos \gamma)(1 - 0.55 \sin h)$$
 (2.13)

UTETEMPERATUR VID KLART RESPEKTIVE MULET VADER

Solfångare ger i regel uttagbar effekt endast vid solsken, alltså vid klart väder. För att kunna beräkna solfångarnas värmeförluster behöver man därför känna till utetemperaturen vid klart väder. Denna temperatur finns emellertid inte redovisad i Klimatdata för Sverige [37], varför den har antagits enligt följande.

Månadsmedelvärdena på dygnsmedeltemperaturen $\bar{T}_a$ för Lund enligt Klimatdata följer ganska väl sambandet

$$\overline{T}_{1}(t) = 8 + 9,6 \sin[\pi(n_{p} + A)/B]$$
 (3.1)

vari för

3

da	g	nr	1- 31:	A = 264	В	=	197
-	11	-	32-200:	A =-116	В	=	170
-	11	-	201-365:	A =-101	В		197

Med utgångspunkt från detta har antagits

för klara dagar (Lund) dygnsmedeltemperatur +7°C, amplitud 11°C vilket ger ekvationen

$$\bar{T}_{a_{\nu}}(t) = 7 + 11 \sin[\pi(n_{D} + A)/B]$$
 (3.2)

för mulna dagar (Lund) dygnsmedeltemperatur +8,5°C, amplitud 8,9°C vilket ger ekvationen

$$\overline{T}_{a_{M}}(t) = 8,5 + 8,9 \sin[\pi(n_{D} + A)/B]$$
 (3.3)

Vidare har antagits att temperaturen under dygnet varierar sinusformat kring dygnsmedelvärdet enligt följande med τ = timme från årets början:

vid klart väder (Lund)

$$T_{a_{K}} = 7 + 11 \sin [\pi(\tau/24 + A)/B] + + \{3,5 + 2,5 \sin[\pi(\tau/24 - 105)/182,5]\} \sin[\pi(\tau-8)/12]$$
(3.4)

10

vid mulet väder (Lund)

$$T_{a_{M}} = 8,5 + 8,9 \sin[\pi(\tau/24 + A)/B] + + \{1,8 + 1,3 \sin[\pi(\tau/24 - 105)/182,51\} \sin[\pi(\tau - 8)/12]$$
(3.5)

vari för

τ	=	1- 744	A = 264	B = 197
τ	=	745-4776	A =-116	B = 170
τ	=	4777-8760	A =-101	B = 197

(Beräkningarna i detta avsnitt sker i radianer. Genom att byta ut π mot 180 kan beräkning ske i grader.)

Temperaturen $T_{a_{K}}$ respektive $T_{a_{M}}$ för den 15:e i varje månad enligt ovanstående ekvationer gällande för Lund visas grafiskt i figur 3.1 respektive 3.2.

Figur 3.1

Temperaturens dygnsvariation i Lund klara dagar den 15:e i respektive månad enligt ekvation 3.4.

Figur 3.2

Temperaturens dygnsvariation i Lund mulna dagar den 15:e i respektive månad enligt ekvation 3.5.

4

Tillgängliga klimatdata ger ej någon upplysning om hur solmängden under dagen fördelas på perioder. För att få en uppfattning om detta har jag mätt solperiodernas respektive molnperiodernas längd och antal i Lund [30]. Den vanligast förekommande solperiodlängden visade sig vara 1,0 minut och den vanligast förekommande molnperiodlängden 0,25 minut.

Sol- och molnperioderna följer ett mycket bestämt fördelningsmönster när det gäller periodernas frekvens som funktion av periodlängden. Det är möjligt att detta mönster följer någon redan känd fördelningsfunktion, men eftersom frekvensekvationen visade sig kunna representeras av räta linjer i ett log-log-diagram har jag valt att uttrycka frekvensen med hjälp av två konstanter, k och n. För solperioder mellan 0 och godtycklig längd, λ_s , mellan 1,0 minut och dagens längd, λ_D , kan frekvensen beräknas ur

$$\int_{0}^{\lambda_{s}} d\nu = k \int_{0}^{1} d\lambda + k \int_{0}^{\lambda_{s}} \lambda^{-n} d\lambda = k + k \frac{\lambda_{s}^{1-n}}{1-n} = k \left(\frac{\lambda_{s}^{1-n}}{1-n} \right)$$
(4.1)

och för molnperioder mellan 0 och $\lambda_{\rm m}$ med (0,25 < $\lambda_{\rm m}$ $\leq$ $\lambda_{\rm D}) ur$

$$\lambda_{m} = 0,25 \quad \lambda_{m} = 0,25^{-n} k \int d\lambda + k \int \lambda^{-n} d\lambda = 0,25^{1-n} k + k \left[\frac{\lambda_{m}^{1-n} - 0,25^{1-n}}{1-n} \right] = k \left[\frac{\lambda_{m}^{1-n} - 0,25^{1-n} n}{1-n} \right]$$

$$= k \left[\frac{\lambda_{m}^{1-n} - 0,25^{1-n} n}{1-n} \right]$$

$$(4.2)$$

Dagens längd erhålles ur tabellverk eller beräknas ur latitud ϕ och deklination δ :

$$\lambda_{\rm D} = \frac{2}{15} \arccos \left(-\tan \varphi \tan \delta\right) \tag{4.3}$$

Sammanlagda tiden τ för en viss periodlängd λ under en tidsrymd är frekvensen ν för periodlängden under denna tidsrymd gånger periodlängden, dvs

$$\tau(\lambda) = v(\lambda) \cdot \lambda \tag{4.4}$$

Integrerat över en dag ger detta soltid τ_{S} resp. molntid τ_{m} för dagen.

För perioder mellan 0 och godtycklig längd λ erhålles analogt med ekvationerna (4.1) och (4.2) för solperioder:

$$\int_{0}^{\lambda_{s}} d\tau_{s} = \int_{0}^{1} k \lambda d\lambda + \int_{1}^{\lambda_{s}} k \lambda^{1-n} d\lambda = \frac{k}{2} + k \left[\frac{\lambda_{s}^{2-n} - 1}{2-n} \right] = k \left[\frac{\lambda_{s}^{2-n} - 0, 5n}{2-n} \right]$$
(4.5)

för molnperioder:

$$\int_{0}^{\lambda_{m}} \frac{0.25^{2-n}k}{2} + k \left[\frac{\lambda_{m}^{2-n} - 0.25^{2-n}}{2-n} \right] = k \left[\frac{\lambda_{m}^{2-n} - 0.5 \cdot 0.25^{2-n}n}{2-n} \right]$$
(4.6)

För den tid mätningar pågått har k och n i ovanstående ekvationer beräknats och finns sammanställda i [30]. För solperioderna har n varierat mellan 1,4 och 2,2 och k mellan 4,3 och 88. Lågt n-värde gäller för dagar då soltiden varit uppdelad på ett fåtal perioder och ett högt n-värde gäller då soltiden varit uppdelad på många småperioder.

k och n varierar inte oberoende av varandra. Förutom av varandra är de en funktion av dagens längd, $\lambda_{\rm D}$, och sannolikheten för sol, $\sigma_{\rm c}$, under dagen. Sambandet framgår av följande:

Soltiden τ_s under en dag är

$$\tau_{\rm s} = \lambda_{\rm D} \sigma_{\rm s} \tag{4.7}$$

men är även = ekvation (4.5). Därav följer att

$$k\left[\frac{\lambda_{D}^{2-n}-0.5n}{2-n}\right] = \lambda_{D}\sigma_{s}$$
(4.8)

och

$$k = \frac{\lambda_D \sigma_s}{\frac{\lambda_D^{2-n} - 0.5n}{2-n}}$$
(4.9)

För specialfallet n = 2 gäller

$$k = \frac{\lambda_D \sigma_s}{0.5 + \ln \lambda_D}$$
(4.10)

Ekvationerna (4.9) och (4.10) visas grafiskt i figur 4.1 för σ_{e} = 0,5.

Sammanhörande värden på koefficienten k och exponenten n i ekvation (4.1) till (4.15) som funktion av dagens längd och vid 50% solandel. Figur 4.1

För molnperioderna har under mätningarna n varierat mellan 1,2 och 1,8 och k mellan 1,5 och 26. Sambandet mellan n och k framgår av följande.

Om sannolikheten för moln är $\sigma_{\rm m}$ gäller för molnperioderna

$$\tau_{\rm m} = \lambda_{\rm D} \sigma_{\rm m} = \lambda_{\rm D} (1 - \sigma_{\rm s}) \tag{4.11}$$

och

$$k\left[\frac{\lambda_{D}^{2-n}-0,5*0,25^{2-n}*n}{2-n}\right] = \lambda_{D}\sigma_{m}$$
(4.12)

$$k = \frac{\lambda_{\rm D} \sigma_{\rm m}}{\lambda_{\rm D}^{2-n} - 0.5 \cdot 0.25^{2-n} \cdot n}$$
(4.13)

Ekvation (4.13) visas grafiskt i figur 4.2 för $\sigma_m = 0,5$. Det skall anmärkas att de angivna värdena påk och n för sol respektive molnfrekvenser är medelvärden och gäller för dagar med sol. Helmulna dagar är således frånräknade. Det skall vidare anmärkas att har frekvensekvationen för solperioderna fastställts eller antagits är även frekvensekvationen för molnperioderna uppbunden, ty molnperiodernas frekvensekvation måste ge totalt lika många molnperioder under dagen som solperiodernas frekvensekvation ger solperioder (± 1 styck).

Med utgångspunkt från frekvensekvationerna kan de enskilda solrespektive molnperiodernas längd under en dag beräknas. När under dagen de olika perioderna inträffar ger emellertid ekvationen ingen upplysning om.

Enligt ekvation (4.1) är frekvensen för solperioder som är kortare än λ_{s} :

$$v = k \left(\frac{\lambda_s^{1-n} - n}{1-n} \right)$$

Härur kan λ_c lösas, vilket ger

$$\lambda_{s} = 10 \frac{\log\left[\frac{\nu(1-n)}{k} + n\right]}{1-n}$$
(4.14)

Om man startar med att sätta v=k och sedan successivt ökar v med 1 erhålles gränserna för alla solperioder längre än 1 minut. k är frekvensen för alla perioder upp till 1 minut, vilket framgår av ekvation (4.1) om λ_c sättes = 1.

För de sålunda erhållna periodgränserna beräknas soltiden med hjälp av ekvation (4.5). Skillnaden mellan soltiderna för två närliggande periodgränser ger längden på en solperiod. Beräknas skillnaderna mellan soltiderna för alla närliggande periodgränser erhålles alla solperioderna längre än 1 minut.

Molnperiodernas längd kan beräknas på motsvarande sätt. Enligt ekvation (4.2) är frekvensen för molnperioder som är kortare än λ_m :

$$v = k \left[\frac{\lambda_m^{1-n} - 0, 25^{1-n} \cdot n}{1-n} \right]$$

varur erhålles

$$\lambda_{\rm m} = 10 \frac{\log\left[\frac{\upsilon(1-n)}{k} + 0,25^{1-n}\cdot n\right]}{1-n}$$
(4.15)

Soltiden för alla solperioder mellan 0 och $\lambda_{\rm S}$ under en dag enligt ekvation (4.5) dividerat med dagens totala soltid ger andelen sol för dessa perioder. På samma sätt ger molntiden för alla moln-perioder mellan 0 och $\lambda_{\rm m}$ under en dag enligt ekvation (4.6) dividerat med dagens totala molntid andelen moln för dessa perioder.

Ovanstående ekvationer har använts vid uppgörandet av följande figurer och tabeller.

Figur 4.3 visar för dag nr 87 några olika frekvensekvationer för solperioderna alla givande 50% sol under dagen.

Figur 4.4 visar andelen sol och figur 4.5 antal solglimtar som funktion av längd för frekvensfunktioner enligt figur 4.3.

Tabell 4.1 visar solperioderna längre än 1 minut för frekvensfunktionerna enligt figur 4.3. 17

För dag nr 174 visas motsvarande i figur 4.6 - 4.8 och i tabell 4.2.

Solfångare som finns på marknaden idag har i allmänhet en tidskonstant på ca 30 minuter då de ej ger uttagbar effekt och en tidskonstant på endast ett par minuter när de ger uttagbar effekt. Detta gör att de ej förmår utnyttja energin i korta solperioder. Vid 50% sol kan man förvänta sig att solperioderna följer någon av frekvensekvationerna i figur 4.3 respektive 4.6 eller någon mellanliggande. Vilken det än blir är det endast den längsta solperioden som har sådan varaktighet att dagens solfångare hinner utnyttja dess energi. Av tabell 4.1 och 4.2 framgår att de längsta solperioderna upptar ca 40 till 80% av dagens soltid. Således utan att göra andra beräkningar över transienternas betydelse kan man dra den slutsatsen att de kan förorsaka en förlust på omväxlande 60 till 20%, som nuvarande beräkningssätt ej tar hänsyn till.

Perioderna ordnade från kortaste till längsta solperiod. Tabell 4.1 Solperioder under dag nr 87 vid sol 50% av dagens längd vid olika frekvensfunktion (enligt figur 4.3).

Tid i minuter.

-1.5

Figur 4.3 Olika frekvensfunktioner för solperiodernas fördelning under dag nr 87 (vårdag) vid 50% sol under dagen.

19

6 202 PERIDDLANGD P MIN HB OBNH Figur 4.5 Antal solglimtar vid solfrekvensfunktioner enligt DHG SN ٦ FÜR DAGAR MED SOL RNTAL SOLGLIMTAR KORTARE ÄN P MINUTER ANDEL SOL AV MÖJLIG SØ. ØØ PROCENT T гч TIDSPERIOD DHG 87 n=2 6. 2 figur 4.3. 12H DE 20 112 I ZZ B F E 20 DIL. 1 BB -HER EHO JULIN 1200 6 PERIDDLÄNGD P MIN HB Figur 4.4 Solandel vid solfrekvensfunktioner enligt figur 4.3. саийл DHEENS FÖR SDLGLIMTAR KORTARE ÄN P MINUTER Т SDL FY 100 FÜR DAGAR MED SØ PROCENT TIDSPERIOD DAG 87 8.1 6 HNDEL 50L 2=4 1 DD 20 29 20 P DE PRDCENT 202 BB -

20

	v = 69,5641 ⁻²	tal per: <1.0 min. 70 st dellängd 0.5 min.)		mma perioder 139 st	
vid olika frekvensfunktion (enligt figur 4.6). Perioderna ordnade från kortaste till längsta solperiod. Tid i minuter. FørðELNINGSEKVATION	2 v = 49,2041-1.9	49 st		103 st	
8 D E L N I N G	v = 33,306A ⁻¹ .8	33 st	11111111111111111111111111111111111111	74 st	
SEKVATION	v = 21,6421-1.7	22 st	4400 44000 4400 4400 4400 4400 4400 4400 4400 4400 4400 4400	52 st	
	= 13,561 ¹ ,6	14 st	0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0	36 st	
Perioderma ordnade från kortaste till längsta solperiod. Tid i minuter F un D E L NING S E K V T I O N - 1 - 0 - 0 - 0 - 0 - 0 - 0 - 0 - 0 - 0	v = 8,2371,-1,5	8 st	2010 2010	23 st	

Tabell 4.2 Solperioder under dag nr 174 vid sol 50% av dagens längd

5. SOLVARMEANLAGGNINGENS TRANSIENTEGENSKAPER

Temperaturen i olika delar av ett solvärmesystem vid transienta förhållanden har betydelse dels vid beräkning av därav förorsakade förluster, dels vid bestämning av anläggningens driftsstrategi. De förluster det är frågan om är

- den energi som går åt för att värma upp solfångarna och rörsystem till värmemagasinets temperatur, alltså energiupptagningen innan anläggningen kan börja ge uttagbar energi, och
- den energi som förloras vid felaktig strategi, t ex att varm fluid får cirkulera genom solfångaren när instrålningseffekten är för låg för att anläggningen skall kunna ge effekt.

Förlusterna enligt 2) kan elimineras men ej förlusterna enligt 1), därför kommer i det följande händelseförloppen vid uppvärmningsrespektive avsvalningsfaserna att analyseras, så att det skall bli möjligt att storleksmässigt bestämma transientförlusterna.

5.1 Vid uppvärmningsfasen

Uppvärmningsfasen kan karakteriseras av följande moment:

- Solfångaren och rörsystem inklusive fluiden har under natten antagit omgivningstemperatur, dvs utetemperatur. Fluiden rör sig ej.
- 2. Solen kommer fram och solfångaren börjar värmas upp.
- När solfångaren uppnått inställd temperatur (= några grader över magasinstemperaturen) startar pumpen fluiden. Fluiden går då in i solfångaren och har en temperatur enligt punkt 1.
- 4. Den varma fluiden i solfångaren ersätts av en svalare. Under detta moment värms både den svala och den varma fluiden. Under denna "tömningstid" har fluiden som lämnar solfångaren en högre temperatur än starttemperaturen.

 Efter "tömningstiden" faller utgående fluidtemperatur språngvis.

- Temperaturen enligt punkt 5 gäller under den tid det tar att "tömma" rörledningssystemet.
- Skulle rörledningens "tömningstid" vara kortare än solfångarens kan det passera flera temperaturfronter genom solfångaren innan denna "tömts" och jämvikt uppstått.
- Ar rörledningens "tömningstid" längre än solfångarens, matas solfångaren med magasinstemperatur efter det rörledningen "tömts".
- Efter det rörledningen "tömts" enligt punkt 8 tar det ytterligare "tömningstiden" för solfångaren innan temperaturen i solfångaren stabiliserats.

Punkt 6 förutsätter att det finns en värmeväxlare eller shuntventil vid magasinet, så att detta ej tillförs vatten förrän rörsystemet "tömts". Finnes ej värmeväxlare eller shuntventil tar "tömningen" av rörledningen bara halva tiden jämfört med punkterna 6, 7 och 8, dvs tiden för att "tömma" ledningen från magasinet till solfångaren. Under denna tid uppstår det en förlust på grund av att det svala vattnet i ledningen från solfångaren till magasinet pumpas in i magasinet och sänker medeltemperaturen i detta.

5.1.1 Sammanställning av analytiska uttryck för temperatur- och och energitillskott i solfångare

Med användande av den av Close [7] införda förenklingen att man låter en punkt i absorbatorplåten representera hela solfångaren härleds nedanstående analytiska uttryck. C_c är därvid solfångarens effektiva värmekapacitet per m² solfångaryta. Hur C_c beräknas framgår av t ex Duffie & Beckman [10].

Det förutsättes att förhållandena är konstanta och att kollektortemperaturen $T_n = omgivningstemperaturen vid tiden t(0).$

<u>Vid stillastående fluid, dvs när uttagbar effekt = 0</u> Energitillskottet i solfångaren

$$q(t) = S\tau(1 - e^{-t/\tau})$$
 (5.1)

med

$$\tau = \frac{C_c}{U_L}$$
(5.2)

Temperaturtillväxten

$$T_{p}(t) = S\tau(1 - e^{-t/\tau}) + T_{a}$$
 (5.3)

Stagnationstemperaturen

$$T_{p max} = \frac{S}{U_{L}} + T_{a}$$
(5.4)

<u>Vid cirkulerande fluid, vars inloppstemperatur = utetemperaturen</u> Energi- och temperaturtillväxten blir samma som vid stillastående fluid men tidskonstanten blir

$$\tau = \frac{C_c}{U_L} (1 - F_R)$$
 (5.5)

vari F_R är det från Hottel-Williers ekvation [14] kända uttrycket, som gör det möjligt att beräkna solfångarens förluster med utgångspunkt från vattnets inloppstemperatur, som är känd, istället för från solfångarens medeltemperatur, som är okänd.

Den uttagbara värmeeffekten från solfångaren är

$$\dot{Q}_{u} = F_{R}A[I_{T}(\tau\alpha) - U_{L}(T_{i} - T_{a})]$$
(5.6)

med

$$F_{R} = \frac{\overset{m}{m}C_{p}}{AU_{L}} \left[1 - \exp\left(-\frac{F'U_{L}A}{\overset{m}{m}C_{p}}\right) \right]$$
(5.7)

F' är solfångarens effektivitetsfaktor, dvs förhållandet mellan värmemotståndet från kollektorytan till omgivningen och värmemotstånmet från kollektorns fluid till omgivningen. Vid helt kyld kollektoryta kan F' sättas till 1.

Eftersom F_R brukar vara 0,98 - 0,95 är tidskonstanten vid cirkulerande fluid endast 2 å 5% av tidskonstanten vid stillastående fluid.

3-03

Stagnationstemperaturen

$$T_{p max} = (1 - F_R) \frac{S}{U_L} + T_a$$
 (5.8)

<u>Vid cirkulerande fluid, vars inloppstemperatur är godtycklig</u> Energitillskottet

$$q(t) = \begin{cases} S\tau_{1}(1-e^{-t/\tau_{1}}) & \text{om } t < t_{T_{i}} \\ C_{c}(T_{i}-T_{a}) + S(1-\frac{U_{L}(T_{i}-T_{a})}{S}) \tau_{2}(1-e^{-\frac{t-t_{T_{i}}}{\tau_{2}}}) & \text{om } t \ge t_{T_{i}} \end{cases} (5.9)$$

med

$$\tau_1 = \frac{C_c}{U_L}$$
(5.11)

och

$$\tau_2 = \frac{C_c}{U_L} (1 - F_R)$$
(5.12)

Temperaturtillväxten

$$T_{p}(t) = \begin{cases} S\tau_{1}(1 - e^{-t/\tau}1)/C_{c} + T_{a} & \text{om } t < t_{T_{i}} \\ \\ \left[C_{c}(T_{i} - T_{a}) + S\left(1 - \frac{U_{L}(T_{i} - T_{a})}{S}\right)\tau_{2}\left(1 - e^{-\frac{t - t_{T_{i}}}{T_{2}}}\right)\right]/C_{c} + T_{a} \end{cases}$$
(5.13)

om t $\geq$ t_{T_i} (5.14)

(5.14) är Tika med

$$T_{p}(t) = S\left(1 - \frac{U_{L}(T_{i} - T_{a})}{S}\right) \tau_{2}\left(1 - e^{\frac{t - t_{T_{i}}}{\tau_{2}}}\right) / C_{c} + T_{i}$$
(5.15)

Stagnationstemperaturen

$$T_{p max} = F_R T_i + (1 - F_R) (\frac{S}{U_L} + T_a)$$
 (5.16)
Figur 5.1 Temperaturstegringen i solfångare med olika tidskonstant och med och utan cirkulerande vatten.

Data:
I = 1000 W/m²,
$$(\tau \alpha) = 0,7, U_{L_0} = 4,0 W/(m^2/K), F' = 1,$$

 $U_L = U_{L_0} (\frac{T+273}{273})^n, T_a = +10^{\circ}C$
Kurva 1 $C_c = 4,19 \text{ kJ/(m^2K)}$ $G = 0$ $n = 0$
" 2 - " - - - " - n = 1
" 3 - " - - - " - n = 1,9
" 4 $C_c = 16,74 \text{ kJ/(m^2K)}$ - " - n = 0
" 5 - " - - - " - n = 1,9
" 6 - " - - - " - n = 1,9
" 7 C - 4,40 HJ/(n^2K) - 0 - 0.00 - 0 = 0 = 0

7
$$C_c = 4,19 \text{ kJ/(m^2K)}$$
  $G = 0,02 \text{ n} = 0$ $T_i = +10^{\circ}C$
8 $C_c = 16,74 \text{ kJ/(m^2K)}$ $-$ " $n = 1,9$ $-$ " $-$
9 $-$ " $-$ " $-$ " $T_i = +50^{\circ}C$

...

Figur 5.2 U_L-värdet (k-värdet) för firma Teknoterms solfångare som funktion av kollektortemperatur. ⊙ data enligt Statens Provningsanstalt.

Med användande av ovanstående ekvationer har solfångaretemperaturerna i figur 5.1 beräknats. För de fall där U_L är en funktion av absorbatortemperaturen har vid beräkningarna använts U_L för föregående tidssteg.

En solfångares U_L-värde är inte konstant utan växer med solfångarerens temperatur. Hur stor tillväxten blir beror på solfångarens konstruktion. När en solfångare testas vid Statens Provningsanstalt beräknas U_L-värdet (k-värdet) vid tre olika temperaturer. Genom kurvanpassning till de tre U_L-värdena kan en ekvation för U_L-värdets temperaturberoende erhållas. För t ex firma Teknoterms plana solfångare erhålles figur 5.2. Av denna ser man att vid vidstilla är U_L = $4,13\left(\frac{T+273}{273}\right)^{1,69}$ och vid vind 5 m/s är U_L = $5,81\left(\frac{T+273}{273}\right)^{1,69}$.

Som framgår av ekvationerna (5.5) och (5.12) är solfångarens tidskonstant när solfångaren är i drift, (τ_2) , endast en bråkdel av den tidskonstant som gäller innan solfångaren uppnått driftstillstånd, (τ_1) .

Man kan också visa att

$$\tau_2 = F_R \tau_3$$
 (5.17)

vari τ_3 är solfångarens tömningstid, dvs

$$\tau_3 = \frac{V}{m\rho}$$
(5.18)

med V = fluidens volym i solfångaren, ρ = fluidens densitet och $\dot{m}$ = fluidens massflöde genom solfångaren.

Tidskonstanten vid drift, τ_2 , är således mindre än tömningstidskonstanten, τ_3 , vilket kanske tydligare visar att τ_2 är av betydligt lägre storleksordning än τ_1 .

Sambandet mellan solfångarens värmeomvandlingsfaktor F_R och dess tidskonstanter belyses ytterligare i bilaga nr 14.

5.2 Vid avsvalningsfasen

Avsvalningsfasen kan karakteriseras av följande moment:

- 1. Solfångaren ger effekt och är i fortfarighetstillstånd.
- Solen går i moln, varvid solfångaren och rörsystemet börjar svalna.
- Cirkulationspumpen fortsätter att gå den tid det tar att "tömma" solfångaren, dvs att sänka temperaturen i hela solfångaren till T_i, vilket i regel tar 1 å 2 minuter.
- 4. När utgående solfångaretemperatur sjunkit till magasinets bottentemperatur stoppar pumpen.
- 5.2.1 Analytiska uttryck för temperatur- och energiändringen i solfångaren.

I det ögonblick solfångaren inte längre ger uttagbar energi är temperaturen i solfångaren och rörsystemet T_p . Räknat från denna tid avtar energin och temperaturen i solfångaren – om övriga faktorer är konstanta – enligt följande:

$$q(t) = C_{c}(T_{p_{1}t=0} - T_{a}) \cdot e^{-t/\tau}$$
(5.19)

$$T_{p}(t) = (T_{p_{|t=0}} - T_{a}) \cdot e^{-t/\tau} + T_{a}$$
 (5.20)

vari tidskonstanten τ blir densamma som under uppvärmningsfasen, nämligen

$$\tau = \frac{C_c}{U_L}$$

5.3 Vid omväxlande uppvärmning och avsvalning

5.3.1 Temperaturförlopp i solfångare enligt analytiska uttryck

Om en solfångare exponeras för en konstant strålningsintensitet vid konstant utetemperatur och vid konstant U_L -värde och om strålningen dessemellan plötsligt avbryts kan temperaturförloppet i solfångaren beräknas med hjälp av ekvationerna i de föregående avsnitten. Sådan beräkning har gjorts i [31] för varierande instrålningsintensitet, för varierande effektiv värmekapacitet i solfångaren och för varierande längd på sol- och molnperioderna. Exempel härpå visas i figurer 5.3 a-d.

Som framgår av dessa ökar temperatursvängningarnas amplitud med minskande värmekapacitet i solfångaren och med ökande längd på sol/molnperioderna. I exemplen har det inte tagits ut någon användbar energi, men under den tid temperaturen ligger över önskad temperatur skulle energi kunna uttagas. Är den önskade temperaturen t ex 80°C ser man att den tunga solfångaren inte når upp till denna, vilket emellertid den lätta solfångaren gör. Andelen av tiden som detta sker är längre vid det längre exponeringsintervallet än vid det korta. Detta framgår enklast därav, att om man höjer upp önskad temperatur till 90°C, så ger inte heller den lätta solfångaren uttagbar energi i fallet med kort exponeringsintervall.

> Exemplen visar att om en solfångare utsätts för solstrålning 50% av möjlig soltid, är det inte betydelselöst hur soltiden är fördelad under dagen och det är ej heller betydelselöst om solfångaren har stor eller liten termisk massa.

r

م

Figur 8.4 Tem c = d t =

Temperaturförloppet i solfångare med I = 500 W/m², U_L = 4 W/(m²K), U_L = $U_{L} \left(\frac{T+273}{273}\right)$, ($\tau \alpha$) = 0,7, $T_{a} = 10^{\circ}$ C, A = 1,0 m², G = 0 kg/s, C_c = 4 kJ/K. Sol/molhörhållande = i2/12 resp. 6/6 min. samt 100%/0.

υ

P

5.3.2 Beräkning av temperaturförlopp, uttagbar energi och transientverkningsgrad enligt numerisk metod

5.3.2.1 Vid fasta sol/molnintervall

De i föregående avsnitt redovisade ekvationerna för temperaturoch energitillväxt i solfångare är lösningar till differentialekvationer och förutsätter att faktorerna i differentialekvationerna är konstanta. Vid verkliga förhållanden är faktorerna inte konstanta och då kan det vara lämpligare att lösa differentialekvationerna numeriskt.

För att visa olika parametrars inverkan på en solfångares effektivitet har jag utgått från följande ekvation:

$$C_{c} \frac{dT_{p}}{dt} = S - U_{L}(T_{p} - T_{a}) - 2GC_{p} \left[\frac{1 - \frac{F_{R}}{F^{T}}}{1 - F_{R}}\right] (T_{p} - T_{i})$$
 (5.21)

Ekvationen säger att energiupplagringen i solfångaren är lika med instrålningen som når absorbatorn minus värmeförlusterna minus uttagen energi. När F'=1 har fluiden samma temperatur som absorbatorn och fluidens temperaturstegring i solfångaren blir

$$T_{\mu} - T_{i} = 2(T_{p} - T_{i})$$
 (5.22)

Ekvation (5.21) har lösts numeriskt enligt Runge-Kuttas metod och för följande värden på de valbara parametrarna:

Latitud = 56° (Lund) Plana solfångare, riktade åt söder, lutande 45° Fluid = vatten Massflöde G = 0,02; 0,01; 0,005 resp. 0,0015 kg/m²s när solfångaren ger effekt, annars 0. F' = 1 ($\tau \alpha$) = 0,8 resp. 0,72 U_{Lo} = 0, 3 resp. 6 W/m²K n = 1 i U_L = U_{Lo} $\left(\frac{T_p+273}{273}\right)^n$ $C_c = 0,2;$ 4,186; 12,558 resp. 25,116 kJ/m²K Dag nr 87, 174 resp. 348 och i något fall även för dag nr 130 och 260. Andel sol under dagen = 20, 33 1/3, 50 resp. 100%. Solperiodernas längd vid intermittent sol = 6, 12, 30 minuter resp. dagens längd. Molnperiodernas längd vid intermittent sol = 0, 6, 12, 24, 30, 60 resp. 120 minuter. $T_i = 50$ resp. 70°C. Solfångaren inklusive fluid antas under natten ha antagit omgivningens temperatur, T_a . Flödet har startat när temperaturen uppnått en temperatur 5K högre än T_i . Parametern S, som motsvaras av $I_T(\tau\alpha)$ i ekvation (5.6), har beräknats med hjälp av instrålningsdata enligt kapi-

tel 2.

Vid beräkningarna har samtidigt solfångaretemperaturen och användbara energin plottats som funktion av tiden. Ett urval av dessa diagram visas i bil. 1–13. Erhållna energimängden under dagen respektive transientverkningsgraden $n_{\rm tr}$, definierad enligt ekvation (1.5), visas i figurerna 5.4 – 5.17 som funktion av effektiv värmekapacitet, $U_{\rm L}$ -värde, inloppstemperatur, andel sol under dagen respektive dagnummer. Energimängden vid 100% sol, dvs sol från morgon till kväll, har i diagrammen reducerats till hälften vid 50% andel, till 1/3 vid 33 1/3% solandel och till 1/5 vid 20% solandel.

Figur 5.4 visar den uttagbara energimängden från en solfångare med $U_{L_0} = 6 \text{ W/(m^2 K)}$ och $T_i = 50^{\circ}\text{C}$ för tre olika dagar som funktion av solfångarens effektiva värmekapacitet och med sol/molnperiodernas längd som parameter – alla parametrarna givande 50% sol under dagen. Därav framgår att den uttagbara energin inte påverkas nämnvärt av den termiska massan om solen lyser från morgon till kväll. Detta är helt i överensstämmelse med vad andra forskare redovisat. Om instrålningen däremot fördelas på kortare och flera intervall så avtar den användbara energin när solperiodernas längd avtar. Av diagrammen framgår också, att energin avtar snabbare med ökad termisk massa ju kortare dagen är. Figur 5.5 visar transientverkningsgraden, n_{tr}, för samma fall som figur 5.4.

Vid ett givet U,-värde för solfångaren ökar tidskonstanten med den termiska massan. Enligt figur 5.5 sjunker transientverkningsgraden med stigande värmekapacitet för ett givet sol/molnförhållande. Av samma figur ser man att för en given värmekapacitet ökar transientverkningsgraden med ökande längd på sol/molnperioderna. Enligt figuren är transientverkningsgraden för en solfångare med en värmekapacitet av 12 kJ/m²K och vid 12/12 minuter sol/moln 0,70. Jämför man med en solfångare som har halva värmekapaciteten, alltså 6 kJ/m²K men för övrigt är lika med den tyngre, och som exponeras i sol/molnperioder som är hälften, alltså 6/6 minuter, så blir även i detta fall transientverkningsgraden 0,70. Man torde således istället ha kunnat rita upp diagrammet med tidskonstanten som abscissa och exponeringstiderna i form av procent av tidskonstanten som parameter. En sådan presentation skulle dock kunna leda till missförstånd, ty transientverkningsgraden är inte primärt en funktion av tidskonstanten utan av de i tidskonstanten ingående faktorerna, U1-värdet och effektiva värmekapaciteten C2. Således varierar transientverkningsgraden med U₁-värdet även om tidskonstanten vore oförändrad.

Figurerna 5.6 och 5.7 visar samma som figurerna 5.4 och 5.5 men gällande för 33 1/3 sol under dagen.

Figurerna 5.8 och 5.9 visar samma som 5.4 och 5.5 men gällande för 20% sol under dagen.

En jämförelse mellan de olika diagrammen visar, att n_{tr} avtar snabbare med ökad termisk massa ju kortare del av dagen solen lyser. Detta belyses också av figur 5.10, i vilken n_{tr} har plottats som funktion av andel sol under dagen för en given solfångare.

Figurerna 5.11 och 5.12 visar samma som figurerna 5.4 och 5.5 men gällande för $T_i = 70^{\circ}C$.

En jämförelse mellan figur 5.5 och 5.12 visar, att n_{tr} avtar snabbare med ökad termisk massa vid högre inloppstemperatur, T_i .

Energiutbytet i kWh/(m²dag) för solfångare vid varierande effektiv

Transientverkningsgraden för solfångare enligt figur 5.6

37

Figur 5.10 Transientverkningsgraden vid varierande solandel för solfångare vid följande data:

$$\begin{split} & \mathsf{U}_{\mathsf{L}} = 6 \ \mathsf{W}/(\mathsf{m}^2\mathsf{K}), \ (\tau\alpha) = 0,8, \ \mathsf{C}_{\mathsf{c}} = 25,12 \ \mathsf{kJ}/(\mathsf{m}^2\mathsf{K}), \ \mathsf{T}_{\mathsf{i}} = 50^{\mathsf{o}}\mathsf{C}, \\ & \gamma = 45^{\mathsf{o}}, \ \varphi = 56^{\mathsf{o}}(\mathsf{Lund}), \ \mathsf{G} = 0,02 \ \mathsf{kg}/(\mathsf{m}^2\mathsf{s}). \ \mathsf{T}_{\mathsf{start}} = 55^{\mathsf{o}}\mathsf{C}. \end{split}$$

----- = dag 87 ___ = dag 174

Transientverkningsgraden för solfångare enligt figur 5.11 Figur 5.12

Samma som figur 5.4 men $T_i = 70^{\circ}$ C. Figur 5.11

40

Ŧ

F

I figur 5.13 har n_{tr} plottats som funktion av inloppstemperaturen för en given solfångare. Därav framgår att n_{tr} avtar med stigande inloppstemperatur, T_i.

Figurerna 5.14 och 5.15 visar samma som 5.4 och 5.5 men gällande för U_{L_0} -värde = 3.0 W/(m²K).

En jämförelse mellan diagrammen visar att $\eta_{\rm tr}$ avtar snabbare med ökad värmekapacitet vid stigande U₁-värde.

I figur 5.16 har $Q(U_L)/Q(U_L=0)$ plottats som funktion av solfångarens U_L -värde. Den användbara energin avtar med stigande U_L -värde. Figuren visar att detta avtagande sker snabbare ju kortare sol/ molnperioderna är, respektive ju kortare dagen är.

Transmissionsproduktens ($\tau\alpha$) inverkan på verkningsgraden har också undersökts. Då beräkningarna genomförts för endast två värden som ligger nära varandra, ($\tau\alpha$)=0,80 respektive 0,72, är det föga upplysande att redovisa dessa i diagramform, varför resultatet anges i tabellform. ($\tau\alpha$)-värdena motsvarar transmissionen genom 2 respektive 3 glas.

Tabel1 5.1

Förhållandet mellan nyttiggjort färme vid $(\tau\alpha)=0,72$ respektive 0,80. För övrigt gällerOrt: LundDag nr 174Plan solfångareStarttemp. 5 K överLutning 45°, mot södermagasinstemperatur $U_L = 6 W/(m^2K)$ $G = 0,02 kg/(m^2s)$ $C_c = 12,56 kJ/(m^2K)$

		Ma	gasinsten	iperatur	
		50°0	C	70	°C
Moln	(τα)	kWh	%	kWh	%
0	0,80	3,447	100	2,065	100
0	0,72	2,810	81,5	1,527	74,0
30 min	0,80	1,360	100	0,543	100
30 min	0,72	1,053	77,4	0,332	61,1
	4oln 0 0 30 min 30 min	Moln (τα) 0 0,80 0 0,72 30 min 0,80 30 min 0,72	Moln $(\tau \alpha)$ 50° 00,803,44700,722,81030 min0,801,36030 min0,721,053	Moln $(\tau \alpha)$ $50^{\circ}C$ kWh%00,803,44710000,722,81081,530 min0,801,36010030 min0,721,05377,4	$ \begin{array}{c ccccccccccccccccccccccccccccccccccc$

Det anses att försmutsning av en solfångares glas har mycket liten inverkan på nyttiggjord värme. Av tabellen kan man dock se att en försmutsning som inte reducerar transmissionen mer än om solfångaren försågs med ytterligare en ren glasskiva, reducerar vid angivna förhållanden den uttagbara energin med 18,5% vid 100% sol och 50°C magasinstemperatur och med 22,6% vid omväxlande 30 minuter sol och 30 minuter moln. Vid 70°C magasinstemperatur blir motsvarande värden 26,0 respektive 38,9%. Värdena gäller för dag nr 174. Vid kortare dagar förorsakar försmutsningen procentuellt ännu större förluster.

Som framgår av tabellens huvud är angivna procentsatser inga verkningsgrader. Den vid 50°C magasinstemperatur, $(\tau \alpha) = 0,80$ och 30/30 minuter sol/moln nyttiggjorda energimängden 1,360 kWh motsvarar en transientverkningsgrad av 78,2%.

Figur 5.17 visar transientverkningsgraden för en del av fallen i figur 5.5, men dessutom vid olika massflöden genom solfångaren. Härav framgår att transientverkningsgraden sjunker med minskande massflöde. Detta framgår också av figur 5.18, som visar transient-verkningsgraden som funktion av massflöde för en solfångare med effektiv värmekapacitet $C_c = 12,56 \text{ kJ/(m}^2\text{K})$. Abscissan i diagrammet gäller även för $G(1 - \frac{F_R}{F^T})(1 - F_R)^{-1}$, varför diagrammet även visar inflytandet av ändring i F' och/eller F_R om uttrycket inom klammer beräknas. I figur 5.19 visas detta uttryck som funktion av F' vid två olika värden på U_L. Därav kan man utläsa att om man ändrar en solfångarkonstruktion så att F' minskar från 1 till 0,96 men U_{LO} bibehålles oförändrat vid 6,0, sjunker uttrycket inom parentes från 1 till 0,5. Detta innebär att konstruktionsändringen påverkar transientverkningsgraden lika mycket som en minskning av massflödet från 0,02 till 0,01 kg/m²s) när F' är 1.

Ar F' ej lika med 1 innebär en ändring av massflödet att även $(1 - \frac{F_R}{F'}) \cdot (1 - F_R)^{-1}$ ändrar sig, eftersom F_R är en funktion av G enligt ekvation (5.7), (G = m/A). Sambandet åskådliggöres i figur 5.20 för solfångare med $U_{L_0} = 6,0 \text{ W/(m^2K)}$ och vid $T_i = 50^{\circ}\text{C}$. Vid t ex G = 0,10 kg/(m²s) och F' = 0,98 ger figur 5.20 värdet 0,008, vilket används som ingångsvärde i figur 5.18 för uttagning av transientverkningsgraden.

ы

5

Т.

m

14

-

Transientverkningsgraden för solfångare.

Figur 5.17

1.1

-

-

Г.

För att förhindra upprepade till- och frånslagningar av cirkulationspumpen, låter man solfångartemperaturen stiga några grader över inloppstemperaturen innan pumpen startar [15]. I USA låter man denna övertemperatur vara 10 å 20 K. För att belysa övertemperaturens inverkan på den uttagbara energin, har energimängden för en dag som funktion av övertemperaturen beräknats för en solfångare vid ett visst sol/molnförhållande. Som framgår av figur 5.21 avtar den uttagbara energimängden betydligt vid ökande övertemperatur.

I figur 5.22 redovisas den uttagbara energimängden per dag som funktion av dag på året, dels för en solfångare med termiska massan = 0 och 50% sol, dels för en solfångare med effektiva termiska massan = $25,12 \text{ kJ/(m^2K)}$ och vid $30/30 \text{ minuter sol/molnförhål$ lande. Ytorna mellan abscissan och respektive kurva är ett måttpå under året insamlad energimängd. Hade skillanden mellan övreoch undre kurvan varit konstant, hade ytorna varit kongruenta ochdå hade följande likhet gällt:

$$\frac{Q_{u}(C) \, \text{ar}}{Q_{u}(C=0) \, \text{ar}} = \left[\frac{\hat{Q}_{u}(C)}{\hat{Q}_{u}(C=0)}\right]^{2}$$
(5.23)

med $\hat{Q}_u$ = energimängden bästa dagen.

Nu är ytorna inte kongruenta, varför den transienta årsmedelverkningsgraden får beräknas, varvid gäller

$$n_{tr} ar = \frac{d = 1}{\frac{365}{5} Q_{u}(C)}}{\frac{d = 1}{365}} < (\hat{n}_{tr})^{2}$$
(5.24)
$$d = 1$$

med n_{tr} = transientverkningsgraden bästa dagen.

I figur 5.23 har värdena enligt figur 5.22 normerats till $\dot{Q}_{\rm u}(C)$ och därur kan för ifrågavarande solfångare direkt uttagas att

$$n_{tr}$$
 år < 0,7²

vilket gäller om sol/molnförhållandet hela året är 30/30 minuter.

Dag = 174, C_c = 25,12 kJ/(m²K), U_L = 6 W/(m²K), ($\tau \alpha$) = 0,8, T₁ = 50^oC, G = 0,02 kg/(m²s), 12/12 minuter sol/moln.

En sammanfattning av ovanstående jämförelser visar att om man varierar en parameter i taget och låter övriga vara konstanta, så avtar transientverkningsgraden med

- stigande effektiv värmekapacitet
- stigande U₁-värde
- avtagande $(\tau \alpha)$
- avtagande dagslängd
- avtagande sol/molnperiodlängd
- avtagande solandel under dagen
- stigande temperaturnivå i solfångare
- stigande övertemperatur vid pumptillslag
- avtagande massflöde G
- avtagande F'
- avtagande F_p

För att ytterligare belysa detta har figur 5.24 gjorts upp. Figuren visar hur transientverkningsgraden för nedan redovisade solfångare procentuellt ändras om en parameter i taget procentuellt förändras medan de övriga parametrarna är konstanta.

Utgångsdata gäller för en plan solfångare och är som följer:

$$C_{c} = 12,56 \text{ kJ/(m}^{2}\text{K})$$

$$U_{L_{0}} = 6 \text{ W/(m}^{2}\text{K})$$

$$n = 1 \text{ i } U_{L} = U_{L_{0}} \left(\frac{\text{Tp}+273}{273}\right)^{n}$$

$$F' = 1$$

$$(\tau \alpha) = 0,8$$

$$\gamma = 45^{\circ} \text{ mot söder}$$

$$T_{M} = 323 \text{ K (50}^{\circ}\text{C})$$

$$Starttemp = 328 \text{ K (55}^{\circ}\text{C})$$

$$G = 0,02 \text{ kg/(m}^{2}\text{s})$$
Dagens längd = 17,258 h

$$\varphi = 56^{\circ} \text{ (Lund)}$$
Solperiodlängd = molnperiodlängd = 30 minuter

Figur 5.24 Transientverkningsgradens förändring vid en procentuell förändring av en parameter i taget gällande för en viss solfångare med data enligt text

Dessa utgångsdata ger transientverkningsgraden 78,2%, vilket i figur 5.24 satts till 1,0.

Kurvorna gäller enbart för den redovisade solfångaren. Andras mer än en parameter i taget blir den resulterande förändringen av transientverkningsgraden <u>inte</u> lika med produkten av respektive parameters förändring av transientverkningsgraden.

Eftersom transientverkningsgraden avtar med dels minskande instrålningseffekt, dels ökande skillnad mellan solfångaretemperatur och omgivningstemperatur, kommer transientverkningsgraden att bli beroende av var solvärmeanläggningen är stationerad. Vid för övrigt lika förhållanden kommer transientverkningsgraden att bli lägre ju längre norrut anläggningen är placerad. För att belysa detta har transientverkningsgraden för en anläggning enligt figur 5.22 men med placeringsort Östersund istället för Lund beräknats. Resultatet visas i figur 5.25.

5.3.2.2 Vid varierande sol/molnintervall

De i förra avsnittet framräknade transientverkningsgraderna, n_{tr}, är baserade på sol/molnfördelningar under dagen som inte existerar i verkligheten. Värdet i de konstlade fördelningarna ligger i att man inte behöver känna de verkliga fördelningarna för att kunna påvisa vilka faktorer som inverar på den användbara energimängd som kan erhållas från en solfångare vid transienta förlopp.

Givetvis skulle det vara värdefullt om en genomsnittlig transientverkningsgrad kunde beräknas för en verklig dag. Eftersom förloppen ej är linjära, existerar ingen medeldag för vilken beräkningen kan ske. Blandar man slumpmässigt sol- och molnperioderna som kan erhållas ur frekvensekvationerna [30] och gör detta t ex 1000 gånger och beräknar den uttagbara energimängden för var och en av dessa 1000 dagar och tar medelvärdet av dessa, får man ett medelvärde som inte kan vara riktigt. Anledningen till detta är att ett sådant medelvärde skulle förutsätta att det inte existerade något samband mellan två näraliggande solperioders längd. Ett samband måste dock rimligen finnas, eftersom växlingen mellan sol och moln bestäms av det för dagen aktuella vädret, vilket därigenom kommer att influera samtliga sol- och molnperioder under dagen. Blandningen av sol- och molnperioder borde kunna ske med hjälp av någon statistisk modell. En sådan redovisas också i [31]. Emellertid saknas tillräckligt statistiskt underlag för bestämning av storleken av de i modellen ingående konstanterna. Jag har därför inte använt denna modell för att visa hur varierande sol/molnintervall påverkar transientverkningsgraden utan istället förfarit på följande sätt.

Jag har för dag nr 87 och 174 valt ut frekvensekvationer för solrespektive molnperioder, som legat i mitten vid mina mätningar. Dessa dagars sammansättning framgår av figurerna 5.26 - 5.29. Soloch molnperioderna har jag blandat på två olika sätt - ett som är gynnsamt och ett som är ogynnsamt för solfångaren. För båda dessa dagar har temperaturförloppet, användbara energimängden samt transientverkningsgraden beräknats för solfångare med olika effektiv värmekapacitet. Se figurerna 5.30 och 5.31 samt bilagorna 12 och 13.

Utgångsläget har varit att solen varit framme 50% under dagen. Vid den bästa fördelningen träffades solfångaren av 74.0% sol vid dag nr 174 och 60,8% vid dag nr 87. Vid den sämsta fördelningen blev motsvarande värden 29,7 respektive 41,2%. Anledningen till att det kunde bli så lågt värde för sommardagen beror på att dagarna fick börja med den längsta solperioden. För sommardagen hann alltså solen lysa en längre tid innan solen gick upp över solfångarens horisont.

För solfångaren enligt figur 5.10 har transientverkningsgraden vid "bästa" och "sämsta" sol/molnfördelning lagts in i figur 5.32 Dessa får anses representera ytterlighetsfall. För genomsnittsdagen kommer transientverkningsgraden att bli mindre än vid "bästa" och högre än vid "sämsta" sol/molnfördelning. Ett band har i figuren lagts in för vardera dagen (dag nr 87 respektive 174) som ett tänkbart medelvärdesområde.

Vid dag nr 174, som har solsannolikheten 50% i Lund, skär genomsnittsbandet vid 50% sol 30-minuterskurvan. Transientverkningsgraden, n_{tr}, beräknad med hjälp av fasta 30-minutersintervall av sol och moln, kan således gälla för "verkliga" dagar. Tills dess mer statistiskt material framkommer, får detta gälla som en hypo-

Molnförhållanden dag nr 174

re vid varierande effektiv g av givna sol- och moln- , $T_i = 50^{\circ}C$, $\gamma = 45^{\circ}$, art = 55^{\circ}C. rioder enligt figur 5.27.	P III BU	
Transientverkningsgraden för solfånga värmekapacitet och vid olika indelnin perioder och vid följande data: Dag = 174, U _L = 6 $W/(m^2 k)$, ($t\alpha$) = 0,8 ϕ = 56 ⁰ (Lund), G = 0,02 kg/(m^2 s). T _{5t} Solperioder enligt figur 5.26. Molnpe 50% sol under dagen.	ⁿ tr (a TRANS)/(a STAT) 1.2 .3 .4 .4 .7 .7 .7 .7 .7 .7 .7 .7 .7 .7	
		-
Figur 5.31		
rid varierande effektiv Figur 5.31 r givna sol- och moln- = $50^{\circ}C$, $\gamma = 45^{\circ}$, = $55^{\circ}C$. ler enligt figur 5.27.	9	

5-Ö3

Figur 5.30

vid "bästa" indelning för dag nr 174, Punkt A . .

vid "sämsta"indelning för dag nr 174, Punkt B = =

snittvärde för dag nr 174

= -----

tes. För andra orter torde det gå att på motsvarande sätt finna representativa längder på sol/molnperioderna.

Antar man att 30/30-minutersintervallen skulle vara representativa för alla solfångare, kan man med hjälp av transientverkningsgraden, beräknad efter dessa intervall för årets längsta dag, beräkna förväntat årsmedelvärde för n_{tr} enligt ekvation (5.23). Detta har gjorts för tre olika fall i figur 5.33.

5.3.3 Energitillskott och verkningsgrad enligt mätningar

Beräkningarna i föregående avsnitt visar att energibortfallet på grund av solfångarnas transientegenskaper kan bli betydande, vilket återspeglas i låga transientverkningsgrader. Eftersom resultaten strider mot uppgifterna från USA, måste beräkningarna ställas mot mätningar gjorda i Skandinavien, som har andra väderförhållanden än USA.

I ref. [9] redogöres för tre års driftserfarenheter från sex olika solfångarekonstruktioner. Solfångarna har tillsammans 52 m² yta och är monterade på Dansk Kedelforenings kontorshus i Alborg (lat. 57°). Man har mätt dels momentanverkningsgraden för var och en av solfångaretyperna, dels gemensamt upptagen energi som funktion av instrålad energi.

Vid en solinstrålning av 1 kW/m², vid 48,7°C temperatur på ingående vatten och vid ett massflöde av i genomsnitt 0,015 kg/(m²s) erhölls momentanverkningsgraderna 73,1; 63,4; 54,2; 44,8; 32,2 resp. 50,2%. Årsmedelverkningsgraden 1977 blev 17,9%.

Den högsta momentana verkningsgraden gäller för den enklaste solfångaren, som bestod av svartmålad värmeledningsradiator med ett täckglas. Vatteninnehållet var 6 1/m².

Figur 5.34 från ref. [9] visar instrålad och upptagen energi per vecka.

Författarens kommentar härtill är:

KWH MZDAG

N. -

...

•

8

э.

N

Solfångarnas energiupptagning, som funktion av solinstrålning.

Kurva B: Max. uppmätt. Gynnsamma sol/molnförhållanden.

Kurva D: Min. uppmätt. Ogynnsamma sol/molnförhållanden.

"Undersökningen visar att solfångarnas verkningsgrad är starkt beroende av solintensitetens variation, ty man kan få högst olika utbyte under två dagar med i övrigt lika stor solinstrålning, om solintensiteten den ena dagen är konstant och den andra dagen varierande på grund av växlande molnighet."

För att få fram konsekutiva kurvor och därigenom mer information har jag plottat upptagen energi som funktion av instrålad energi, figur 5.35, med data från figur 5.34.

Maximalt instrålad energi mot en yta vänd åt söder och lutande 60° mot horisontalplanet, har jag för en dag i vecka nr 38 beräknat till 6.2 kWh/(m²dag). I figur 5.35 har lagts in kurvor genom maximipunkterna (B) och minimipunkterna (D), samt en kurva (C) för meridianvärdena. Kurvorna måste vid max-effekt sammanfalla - i detta fall på linjen för 6,2 kWh/m²dag). Dessutom har lagts in en kurva (A) gällande för en trolig effekt, om solfångarna inte hade någon värmekapacitet. Kurva B, C resp. D genom instrålad energi ger solfångarnas totalverkningsgrad, n_{tot}, som funktion av instrålad [.] energi (figur 5.36). Samma kurvor genom kurva A ger solfångarnas transientverkningsgrad, n_{tr}, som funktion av instrålad energi (figur 5.37). n_{tot} genom n_{tr} ger n_{stat}. I detta fall med gjorda antaganden blir n_{stat}= 28% (oberoende av storleken på instrålad effekt). Eftersom den uppmätta totalverkningsgraden över året var 17,9%, blir den genomsnittliga transientverkningsgraden, n_{+r} = 17,9/28 = 64%.

Spannet mellan högsta och lägsta verkningsgrad är betydande. Hade mätningarna skett under flera år hade spannet kanske blivit ännu större. I vilket fall som helst erfordras flera års mätningar för att möjliggöra beräkning av ett statistiskt medelvärde.

Aven om figur 5.37 inte är helt jämförbar med figur 5.32, därför att den minskande instrålningen i figur 5.37 är en funktion av både ökad molnighet och kortare dag, så visar en jämförelse att transientverkningsgraden är av den storlek som framgår av de teoretiska beräkningarna. Jämförelsen visar också, att vid stor solandel ligger n_{tr} över värdet för 30-minuterskurvan, medan vid liten solandel ligger n_{tr} under samma kurva. Eller med andra ord: vid stor solandel är solperioderna längre än 30 minuter och vid liten solandel är de kortare än 30 minuter. Det framräknade årsmedelvärdet 64% på $\rm n_{tr}$ för de danska solfångarna ligger ungefär mitt i fältet på figur 5.33.

6. SLUTSATSER OCH FØRSLAG TILL YTTERLIGARE STUDIER

Den genomförda studien visar, att i klimat med växlande molnighet gäller ej den vedertagna uppfattningen, att en solfångares termiska massa är negligerbar vid beräkning av den energi som kan nyttiggöras i en solfångare, Tvärtom visar studien, att massan kan ha stor betydelse för solfångarens effektivitet.

En fråga man kan ställa sig är, om de gjorda avgränsningarna för studien påverkar slutsatsens allmängiltighet. Eftersom solfångarna karakteriseras av sina konstruktionsparametrar, anser jag att så inte är fallet. Självfallet gäller de för Lund framräknade värdena på transientverkningsgraden inte generellt, men beräkningsmetoderna är generella och gäller för alla sofångare och alla uppställningsorter. Detta innebär, att de parametrar som styr den plana solfångarens effektivitet, även styr t ex en koncentrerande solfångares effektivitet.

Det går inte att fastställa någon genomsnittlig transientverkningsgrad för någon ort förrän klimatdata med tillräcklig upplösning tagits fram. Dock anser jag, att liksom man accepterar att använda instrålningsdata som egentligen gäller för Helsingfors, kan man använda transientverkningsgrader som beräknats för Lund, åtminstone till dess bättre klimatunderlag föreligger. När så är fallet kan man beräkna transientverkningsgraden för godtycklig solfångare, med godtyckligt medium och med godtycklig placeringsort, genom att i ekvationerna sätta in aktuella värden på t ex konstruktions- och klimatparametrarna.

De mätningar som Statens Meteorologiska och Hydrologiska Institut (SMHI) påbörjat beträffande solintensitetens variation, kan förmodligen ligga till grund för transientberäkning när mätningarna blir klara. Eftersom det kommer att dröja många år innan tillräcklig mängd data föreligger för att kunna beräkna statistiska medelvärden, skulle det vara önskvärt om SMHI kunde statistiskt bearbeta det material man redan har över klimatet för olika orter och ställa upp trendtabeller över sol- och molnperioder i likhet med vad som gjorts i kapitel 4, samt fastställa konstanterna i den fördelningsekvation som omnämns i kapitel 5.3.2.2 eller i någon annan lämplig fördelningsekvation.

7 SAMMANFATTNING

Transienta förlopp i solvärmeanläggningar har tidigare endast i begränsad omfattning analyserats. För bl a svenska förhållanden torde dessa ha största tillämplighet då det gäller att korrekt uppskatta den energimängd som i olika solvärmeanläggningar kan nyttiggöras.

Vid studier av transienta förlopp i solvärmeanläggningar krävs uppgifter om momentanvärden på olika klimatparametrar. Timmedelvärdesstatistik är ej användbar i detta sammanhang. Det för studierna erforderliga dataunderlaget baseras bl a på egna mätningar av sol- och molnperiodernas längd och frekvens i Lund under en tvåårsperiod och på mätningar av Lunelund av solintensiteten som funktion av solhöjd. Lunelunds data har bearbetats och en ekvation för intensiteten av direktstrålningen som funktion av tiden och ortens latitud har ställts upp.

För solfångare med varierande värmekapacitet beräknas solfångartemperatur och användbar energi då solstrålningens dynamiska förlopp och andra relevanta parametrar varieras systematiskt.

Beräkningar visar, att vid pendlande instrålningsintensitet pendlar kollektortemperaturen kring ett medelvärde som bestäms av medelvärdet på instrålningsintensiteten oberoende av pendlingens frekvens. Detta innebär, att temperaturamplituden minskar då pendlingsfrekvensen ökar, vilket kan innebära att en solvärmeanläggning, som vid ett statiskt betraktelsesätt skulle givit användbar energi, ej når upp till önskad temperatur i det dynamiska fallet.

En transientverkningsgrad, n_{tr} , införs som förhållandet mellan aktuell energi och energi som skulle erhållits, om solfångarens värmekapacitet vore 0.

Om solen lyser från morgon till kväll är n_{tr} nära 1 och är en mycket svag funktion av solfångarens värmekapacitet. Vid växlande sol och moln däremot, blir n_{tr} en stark funktion av värmekapaciteten. Dessutom avtar n_{tr} med alla funktioner eller parametrar som minskar den uttagbara effekten i det stationära fallet. Dvs n_{tr} avtar med stigande värmeförlustkoefficient, med avtagande transmissions-absorptions-produkt, avtagande dagslängd, avtagande andel sol under dagen, med stigande temperatur i solfångaren, etc. Det visas, att årsmedelvärdet av transientverkningsgraden är mindre än kvadraten på transientverkningsgraden för årets längsta dag.

Genom att tillämpa ovan redovisade slutsatser på en från tidigare undersökningar oberoende mätserie avseende en solvärmeanläggning i Danmark framgår, att för en given anläggning varierar n_{tr} kraftigt med solintensitetens variation under dagen. För att ur detta stora spann få fram ett medelvärde fordras många års mätningar. Tills dess sådana föreligger, framförs som en hypotes, att $\bar{n}_{tr}$ (längsta dag) beräknas – åtminstone för Lund som har solsannolikheten 50% – som om dagen bestod av perioder av omväxlande 30 minuter sol och 30 minuter moln.

LITTERATURFORTECKNING/REFERENSLISTA

8.

67

1 Adamson, Bo, Backman, Harry E.: Glas i hus, Esselte Studium AB.

- 2 Beard, J.T., Iachetta, F.A., Lilleleht, L.V., Huckstep, F.L., May, W.B.: Design and Operational Influences on Thermal Performance of "Solaris" Solar Collector, Journal of Engineering for Power, Oct. 1978, vol. 100.
- 3 Bliss, Jr., Raymond, W.: The Derivations of Several "Plate-Efficiency Factors" Useful in the Design of Flat-Plate Solar Heat Collectors, Solar Energy, vol. 3, pp. 55-64, (1959):4.
- 4 Borglin, Stig: Föreläsningar i "Solteknik" 1977-78 vid institutionen för Värme- och kraftteknik, Lunds Tekniska Högskola.
- 5 Bossel, Ulf: Sonnenstand, Bestrahlungsdauer und Kosinusstunden für geneigte Flächen, Solentec Report SR-1, Solentec, Adelebsen, BRD.
- 6 Brown, Gösta, Isfält, Engelbrekt: Solinstrålning och solavskärmning. Rapport R19:1974, Statens Råd för Byggnadsforskning, Stockholm.
- 7 Close, D.J.: A Design Approach for Solar Processes, Solar Energy Journal, vol. 11, pp. 112-22 (1967).
- 8 Collares-Pereira, H., and Rabl, A.: Derivation of Method for Predicting Long Term Average Energy Delivery of Solar Collectors, Solar Energy, vol. 23, pp. 223-233 (1979).
- 9 Dansk Kedelforening: Solvarmeanlaeg, 3 års driftserfaringer, Jan. 1980.
- 10 Duffie, John A., Beckman, William A.: Solar Energy Thermal Processes, John Wiley & Sons, New York 1974.
- 11 Ericsson, John: Om solvärmens användande som mekanisk drivkraft, Acta Universitatis Lundensis, 1868.
- 12 Girdo, Valdis: Grundläggande förutsättningar för soluppvärmning av byggnader i Skandinavien, Rapport R108:1978, Statens Råd för Byggnadsforskning, Stockholm.

- 13 Hahne, E., Fisch, N., Arafam A.: The Flat Plate Solar Collector. Its Steady-State and Transient State Behaviour, Institut für Thermodynamik und Wärmetechnik, Universität Stuttgart, (International Symposium - Workshop on Solar Energy, June 1978, Cairo).
- 14 Hottel, H.C. och Whillier, A.: Evaluation of Flat-Plate Solar Collector Performance. Trans. of the Conference of the Use of Solar Energy, Vol. II, Thermal Processes, University of Arizona.
- 15 Kesselring, P.: Débit et critère d'enclenchement de la pompe d'un circuit de capteurs à eau chaude, Energi Solaire 3/79, 4/79.
- 16 Klein, S.A., Duffie, J.A., Beckman, W.A.: Transient Considerations of Flat-Plate Solar Collectors, Journal of Engineering for Power Transactions of the ASME, April 1974, pp. 109-113.
- 17 Klein, S.A.; Calculation of Flat-Plate Collector Loss Coefficients, Solar Energy, Vol. 17, pp. 79-80 (1975).
- 18 Klein, Sanford Alan: A Design Procedure for Solar Heating Systems, Ph.D. thesis, 1976, University of Wisconsin-Madison.
- 19 Klein, S.A.: Calculation of Flat-Plate Collector Utilizability, Solar Energy, Vol. 21, pp. 393-402 (1978).
- 20 Klein, S.A. and Beckman, W.A.: A General Design Method for Closed-Loop Solar Energy Systems, Solar Energy, Vol. 22, pp. 269-282 (1979).
- 21 Lindgren, Georg: Institutionen för Matematisk Statistik, Lunds Universitet, personliga samtal.
- 22 Liu, Benjamin Y.H., Jordan, Richard, C.: The Interrelationship and Characteristic Distribution of Direct, Diffuse and Total Solar Radiation, Solar Energy, Vol. 4, pp. 1-19 (1960):3.

- 23 Liu, Benjamin, Y.H., Jordan, Richard C.: A Rational Procedure for Predicting the Long-Term Average Performance of Flat-Plate Solar-Energy Collectors, Solar Energy, Vol. 7, pp. 55-74 (1963):2.
- 24 Lodén, Kerstin, Liljekvist, Gösta H., Mathiessen, Olev: Astronomi och geofysik, Almqvist och Wiksell, Stockholm.
- 25 Lunelund, Harald: Värmestrålning och ljusstrålning i Finland, Acta Band XII (1936), Svenska Tekniska Vetenskapsakademien i Finland.
- 26 McWeigh, J.C.: Sun Power, An Introduction to the Applications of Solar Energy, Pergamon International Library.
- 27 Mattsson, Jan, O.: Naturgeografiska Institutionen, Lunds Universitet, personliga samtal.
- 28 Pleijel, Gunnar: Fönstrets värmebalans, Särtryck 3:1959, Statens Nämnd för Byggnadsforskning 1959, Stockholm.
- 29 Rabl, Ari: Yearly Average Performance of the Principal Solar Collector Types, Solar Energy Research Institute, Golden, Colorado, SERI/TR-631-716, Jan. 1981.
- 30 Ransmark, S-E.: Mätning av sol- och molnperioder i Lund 1979-1981, LTH, Institutionen för Värme- och kraftteknik, 1982.
- 31 Ransmark. S-E.: Solvärmeanläggningars prestanda i områden med växlande molnighet. Dissertation. LTH, Institutionen för Värme- och kraftteknik, 1982.
- 32 Rapp, Donald, Hoffman, A.A.J.: On the Relation Between Insolation and Climatological Variables, Energy Conversion, Vol. 17, pp. 163-172.
- 33 Sayigh, A.A.M.: Solar Air Conditioning in a Hot Arid Climate, 2nd Miami International Conference on Alternative Energy Sources, 1979.

- 34 Smith, Charles C., Weiss, Thomas A.: Design Application of the Hottel-Willier-Bliss Equation, Solar Energy, Vol. 19, pp. 109-113 (1977).
- 35 Stickford, Jr., George, H.: An Averaging Technique for Predicting the Performance of a Solar Energy Collector System, Battelle Columbus Laboratories Columbus, Ohio. (Sharing the Sun! Solar Energy Conference Winnipeg, Canada, Aug. 1976.)
- 36 Swanson, S.R., Boehm, R.F.: Calculation of Long Term Solar Collector Heating System Performance, Solar Energy, Vol. 19, pp. 129-138 (1977).
- 37 Taesler, Roger: Klimatdata för Sverige, Statens Institut för Byggnadsforskning 1972, Stockholm.
- 38 Thekaekara, M.P.: Solar Energy Outside the Earth's Atmosphere, Solar Energy, Vol. 14, pp. 109-127 (1973).

I "Solvärmeanläggningars prestanda i områden med växlande molnighet" har hänvisning skett till ovanstående referenser. I denna sammanfattande rapport har en del av hänvisningarna utelämnats.

BILAGA 1-13

utgör ett urval av de diagram som plottats samtidigt med beräkningarna i kapitel 5.

Enligt den använda beräkningsmodellen är temperaturen densamma överallt i solfångaren så länge pumpen inte går. Det är denna medeltemperatur som redovisas i diagrammen. När pumpen går, varierar temperaturen inom solfångarna. Den redovisade temperaturen i dessa fall är utloppstemperaturen.

Bilaga 1

KLOCKAN BILAGA 2 Majas instemperatur, T_{H} = 50°C Starttemperatur = T_{H} + 5°C Fluct: starttemperatur = T_{H} + 5°C Starttemperature, 0 = 0,02 Mg/(m^2_{S}) Solerioder/molterioder: 12/12 min, Solande1: 502 Dag nr 87 174 348 Insamlad 0,929 1.662 0.045 kMn/(m²dag) Ort: Lunc Plan solfangere Lutning: 42 mot soder (1a) a 0,8 $u_{10} = 6.0 M/(m^2 k)$ Varmekpanctet, $\zeta_{v} = 6.2 M/(m^2 k)$ Tidekonstant, $v_{0} = 10^{2} \zeta_{v} U_{0}^{-1} = 35$ set. 0 r 1 N-з 53 3 Ш -2 D-87 < -Ш Ŋ ł J N -----F.V N 10 0 V Q 2

Bilaga 2

Bilaga 3

KLDCKAN BILAGA 4 Magas) instemberatur, T $_{\rm H}$ = 50°C startemeneratur, T $_{\rm H}$ = 4°C Fluid: startemeneratur, E0.02 kg/(m²s) Fluid: strenge 6 = 0.02 kg/(m²s) Solaret stortementator = 20/120 min. Solaret = 20: D M/MZ BDD 100 kWh/(m²dag) ŧ N 174 348 0,295 0 1 87 0 Dag nr Insamlad energimängd 1 C N VD 0 -۵ Ш I N ⊢ ° 10 ØJ П., N N ٦

Bilaga 5

KLOCKAN BILAGA 6 N/M2 BDD Magasinstemperatur, 1_M = 50°C Starttemperatur = 1_M + 5°C Fluud: 9×ttem, G = 0,02 Mg/(m²s) Solparioder/molperioder: 100±/0 Solandel: 501 10D Dag nr 87 174 348 Insamlad 3.381/214.527/210.788/2 energimängd 1.1.690 1.2.261 1=0.374 kMh/1m²dag) ŧ Ort: Lund Phan soft hogyme turning: 45° max solar ($\alpha_3 + 0.8$ U, -3.0 W/(m^2/s) Varmetapecitet, $C_c = 12.5$ G, $1.1/m^2/s$) Tidshonstant, $\tau_c = 10^2 C_{10}^{-1}$, 4186 set. 0 1 BHE-0 P-174 D-87 N BHE-0 D-87 P-174 1 Ш 1 l N ⊢ ° [□] -+++++ 10 ØJ

Bilaga 6

KLOCKAN BILAGA 7 Magasinstemperatur, T_M = 50°C Starttemperatur = T_M + 9°C Fluid: vitem, 6 = 0.02 kg/(m²s) Solperioder/molhoperioder: 6/6 min. Solandel: 50% M/M2 BDB 100 kWh/(m²dag) Ŧ 87 174 348 0 Tidskonstant, $r_0 = 10^3 c_c v_{l_0}^{-1} = 8372$ sek. Plan soffangare Lutning: 450 mot soder (te) = 0,8 ut_0 = 3,0 W/m²X) Värmekapacitet, c_ = 25,12 kJ/m²K) Munuphiniminiminiminimini 0 Dag nr Insamlad energimängd 1 Ort: Lund N -HILL. 0 0 ۵ ۵ l N N 10 ß _

Bilaga 7

Bilaga 8

+4 -

KLOCKAN BILAGA 9 +++++ Mgasinstemperatur, T_M = 70^oC Starttemperatur = T_M = 5^oC Fluid: vaten, G = 0,002 kg/(m²s) Soleneloer/molnoerioder: 1002/0 Solandel: 505 kWh/(m²dag) N Dag nr 87 174 348 Insamlad 0.897/2 2.096/2 0 energimängd =0.449 =1.048 0 0 Ort: Lund Plan solfangare Lutring: 42 mc soler (10) - 0.8 $u_{10}^{-} = 6.0 W(m^2 K)$ Warmetepecitet, $C_{c}^{-} 0.2 kJ/m^2 K)$ Tidskonstant, $v_{0} = 10^{2} C_{10}^{-1}^{-1} = 35 sek.$ 0 1 N-BHE-0 0 10-87 0 H21-0 Ш I N 0 ⊢ .∨ 10 09 0 V Ø N

Bilaga 10

BILAGA II
 Warmer-Labolicitet
 4.19
 12.56
 20.30
 27.67
 46.05
 54.42
 62.79
 71.16
 M.I/(a⁶k.)

 114s-konstent
 698
 2093
 3488
 4884
 5279
 75.74
 9070
 10465
 11660
 see.

 konstent
 698
 2093
 3488
 4884
 5279
 75.74
 9070
 10465
 11660
 see.

 konstent
 698
 2033
 3488
 4884
 5279
 7574
 9070
 10465
 11660
 see.

 konstent
 698
 2033
 3488
 3245
 3,204
 3,122
 3,201
 3,206
 3,126
 3,120
 3,201
 3,206
 3,122
 3,212
 3,201
 3,206
 3,125
 3,120
 3,206
 3,206
 3,122
 3,201
 3,206
 3,122
 3,201
 3,206
 3,125
 3,120
 3,206
 3,206
 3,122
 3,317
 4000
KLDCKHN M/M2 BDD Magasinstemperatur, T_M = 50°C Starttemperatur = T_M + 5°C Fluid: Artten, G = 0.02 kg/m°2) Solperioder/molinperioder: 1002/G Solandel: 1002 12D ŧ Drt: Lund Dag nr 1/4 Plan solfångare $T_{a} = 20^{\circ}0^{\circ}$ konst. Lutning: 45° mot söder (ra) = 0.8 $u_{c}^{\circ} = 6.0 \text{ k/}(m^{2} \text{ k})$ 0 UL = 6.0 W/(m²K) Tidskonstant, $\tau_0 = 10^3 c_c U_{L_0}^{-1}$ 1 Värmekapacitet, C_c N -H 0 9112 сі.н °2 ۵ I N ⊢ ° ⊑ -----10 N QJ 0

Bilaga 11

KLOCKAN BILAGA 12 M/M2 BDD Magasınstemperatur, T_M = 50°C Starttemperatur = T_M + 5°C Fiuid: Vatten, G = 0.02 kg/(m²s) Solperioder/Molnperioder: "Samta" fordelning 12D 174 348 (magaza) 174 348 (magaza) Solandel: 29,7% 0 87 0 Dag nr Insamlad energimängd -N -8 + 5 Ш J Ŧ N ⊢ ° – 10

Bilaga 12

KLDCKRN BILAGA 13 M/MZ. 12D Magasinstemberatur, T_M = 50°C Starttemperatur = T_M =5°C Fluid: Vaten, 6 = 0,02 kg/(m²s) Solperioder/minperioder: *84sta* fordelning kWh/(m²dag) Ŧ Solandel: 74% 2,608 0 $\begin{array}{c} \text{Ort: Lund} \\ \text{Ort: Lund} \\ \text{Lutning} + 10^{3} \mbox{ mot stder} \\ (ra) - 0,8 \\ (ra) - 0,8 \\ \text{Varmetapaciter}, c_{-} 4,19 \mbox{ mod} \\ \text{Varmetapaciter}, r_{0} - 10^{2} c_{10}^{-1} - 688 \mbox{ setup} \end{array}$ 87 0 Dag nr Insamlad energimängd 1 N -Ø ۵ _ 1 7 -> Ш 1 N + Y 10 N N ŊJ

Solfångarens massa ingår inte i ekvationen för beräkning av uttagbar effekt $\dot{Q}_{u}$ från solfångaren, ekvation (5.6). Detta betyder emellertid inte att massan inte skulle ha någon inverkan på $\dot{Q}_{u}$, vilket visas av följande.

Enligt tidigare gäller för 1 m² solfångare

$$\tau_1 = \frac{C_c}{U_L}$$
(A:1)

$$\tau_2 = (1 - F_R) \tau_2$$
 (A:2)

$$\tau_2 = F_R \tau_3 \tag{A:3}$$

$$\tau_3 = \frac{V}{G \cdot P}$$
 (gäller vid likformig vattenfördelning) (A:4)

(A:2) och (A:3) ger

$$(1-F_R)\tau_1 = F_R\tau_3$$
 (A:5)

$$\frac{1-F_R}{F_R} = \frac{\tau_3}{\tau_1} = \frac{1}{F_R} - 1$$
 (A:6)

$$\frac{1}{F_{R}} = 1 + \frac{\tau_{3}}{\tau_{1}} = \frac{U_{L} V}{C_{c} G \rho}$$
(A:7)

$$F_{R} = \frac{1}{1 + \frac{U_{L} V}{C_{c} G \rho}} = \frac{1}{1 + \frac{U_{L} V C_{p}}{C_{c} G \rho C_{p}}}$$
(A:8)

med

$$\frac{VC_{p}}{\rho C_{c}} = \varphi = andelen effektiv termisk massa i fluiden$$

erhålles

$$F_{R} = \frac{1}{1 + \frac{U_{L} \varphi}{G C_{p}}}$$
(A:9)

Bilaga 14:2

Med konstanta värden för U_L och G avtar F_R med stigande värden för φ (gränsvärdet för φ är 1). Man kan dock inte ändra på φ utan att det får inverkan på U_L. Detta framgår tydligt om man ritar upp F_R efter dels ekv. (5.7) och dels (A:9). Detta har gjorts i figurerna A:1 och A:2 som visar F_R för vatten som fluid och med varierande U_L, G, φ och F'.

För G = 0,02, U_L = 8 och F' = 0,8 blir enligt figur A:1 F_R = 0,77. Vid dessa G och U_L får enligt figur A:2 F_R inte vara mindre än 0,91. Kombinationen G = 0,02, U_L = 8, F' = 0,8 är således orimlig om vattenfördelningen är likformig i solfångaren. För att inte erhålla sämre U_L -värde än 8 måste solfångaren göras med bättre F'-värde än 0,8.

Det matematiska sambandet mellan φ och F' erhålles genom att sätta ekvation (5.7) lika med ekvation (A:9):

$$\frac{GC_{p}}{U_{L}} \left[1 - \exp\left(-\frac{F'U_{L}}{GC_{p}}\right) \right] = \frac{1}{1 + \frac{U_{L}\phi}{GC_{p}}}$$
(A:10)

$$1 - \exp\left(-\frac{F'U_{L}}{GC_{p}}\right) = \frac{U_{L}}{GC_{p}\left(1 + \frac{U_{L}\phi}{GC_{p}}\right)} = \frac{1}{\frac{GC_{p}}{U_{L}} + \phi}$$
(A:11)

$$1 - \frac{1}{\frac{GC_p}{U_1} + \varphi} = \exp\left(-\frac{F'U_L}{GC_p}\right)$$
(A:12)

$$\ln\left(1 - \frac{1}{\frac{GC_p}{U_1} + \varphi}\right) = -\frac{F'U_L}{GC_p}$$
(A:13)

$$F' = -\frac{GC_p}{U_L} \ln\left(1 - \frac{1}{\frac{GC_p}{U_L} + \varphi}\right)$$
(A:14)

Lägsta F'-värdet erhålles när ϕ är max, dvs 1:

$$F'_{min} = -\frac{GC_{p}}{U_{L}} \ln \left(1 - \frac{1}{\frac{GC_{p}}{U_{L}} + 1}\right)$$
(A:15)

Bilaga 14:3

Ekvation A:12 kan skrivas

$$\frac{\frac{GC_p}{U_L} + \varphi - 1}{\frac{GC_p}{U_L} + \varphi} = \exp\left(-\frac{F'U_L}{GC_p}\right)$$
(A:16)

vilken kan utvecklas till

$$\frac{GC_p}{U_L} + \varphi = \frac{1}{1 - \exp\left(-\frac{F'U_L}{GCp}\right)}$$
(A:17)

$$\varphi = \frac{1}{1 - \exp\left(-\frac{F'U_L}{GC_p}\right)} - \frac{GC_p}{U_L}$$
(A:18)

Lägsta φ -värde solfångaren kan ha erhålles när F' är max, dvs 1:

$$P_{\min} = \frac{1}{1 - \exp\left(-\frac{U_L}{GC_p}\right)} - \frac{GC_p}{U_L}$$
(A:19)

Ekvationerna (A:14), (A:15) och (A:19) visas grafiskt i figurerna A.3, A.4 och A.5.

<u>Figur A:1</u> F_R som funktion av massflödet genom solfångaren vid olika U_L och F'

Figur A.2

 F_R som funktion av massflödet genom solfångaren vid U_L = 8 och med andelen effektiv termisk massa i fluiden som parameter.

$\frac{\text{Figur A:3}}{\text{fluiden vid olika massflöden och U}_{\text{l}}. \text{ Enligt ekv. (A.14)}.}$

Figur A:4 F' om hela termiska massan ligger i fluiden. Vid olika U_{L} enligt ekv. (A.15).

Figur A:5

Denna rapport hänför sig till forskningsanslag 821229-5 från Statens råd för byggnadsforskning till Institutionen för värme- och kraftteknik, Lunds högskola, Lund.

R200: 1984

ISBN 91-540-4302-6

Statens råd för byggnadsforskning, Stockholm

Art.nr: 6704200 Ingår ej i abonnemang

Distribution: Svensk Byggtjänst, Box 7853 103 99 Stockholm

Cirkapris: 40 kr exkl moms